

Arrest

nr. 295 815 van 18 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2018 treedt de verzoekster te Indonesië in het huwelijk met de heer H.T., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 20 februari 2019 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als echtgenote van de heer. H. T.

Op 2 oktober 2019 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Per brief, die op 22 augustus 2022 per aangetekend schrijven naar het adres van de verzoekster wordt verzonden, wordt de verzoekster uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsdocumenten over te maken. Tevens wordt de verzoekster gevraagd, indien zij van mening is dat zij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties, bedoeld in artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsdocumenten van over te maken.

Op 27 augustus 2022 wordt deze aangetekende zending afgehaald.

Er worden geen stukken overgemaakt.

Op 17 november 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Y. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Indonesië

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: T. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag van 20.02.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 02.10.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met haar Belgische echtgenoot H. T. (...) (xxx), met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 16.08.2022 ontving de DVZ een bericht van de referentiepersoon waarin hij onder meer gewag maakt van het feit dat hij zich het slachtoffer meent van een schijnhuwelijk. De heer H. (...) beschrijft in deze en de daaropvolgende mails een bijzonder tumultueus relatieverloop met betrokkene, doorspekt van ruzies, verzoeningen en meer ruzies waar geregeld werd gesproken over een echtscheiding. Op 07.07.2022 verklaarde hij tegenover de politie definitief een punt te willen zetten achter de relatie met betrokkene. Op 20.07.2022 kreeg hij een contactverbod opgelegd omdat betrokkene op de rechtbank zou hebben verklaard dat ze “doodsbang” was van de hem. Op 24.07.2022 vroeg betrokkene hem terug te keren om een technisch probleem te verhelpen, maar de heer H. (...) weigerde op dat verzoek in te gaan, belde de hulpdiensten 101 waar men hem aanraade om zeker zijn contactverbod niet te schenden en deed bijkomende aangifte bij de politie. Op 31.10.2022 deed betrokkene aangifte van adreswijzing. Sedertdien woont zij officieel niet meer bij haar echtgenoot. Gelet op het voorgaande en de verklaringen van haar echtgenoot die betrokkene beschuldigt van het aangaan van een schijnhuwelijk en van intrafamiliaal geweld, kan redelijkerwijze worden gesteld dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen de beide echtgenoten en dit sedert minstens 07.07.2022. Bijgevolg kan overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State worden besloten sedertdien geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met haar echtgenoot.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 17.08.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend aangetekend naar betrokkene verzonden op 22.08.2022. Blijkens inlichtingen verkregen van de stad Gent werd de zending

ook effectief afgehaald op 27.08.2022. Desondanks heeft betrokkene binnen de haar toegekende termijn noch rechtstreeks aan de DVZ, noch via de stad Gent enig stuk overmaakt. Hoewel haar de kans werd geboden haar standpunt te kennen te geven en elementen over te maken dewelke pertinent konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht, heeft betrokkene deze mogelijkheid niet benut. Haar verblijfsrecht zal bijgevolg moeten worden beoordeeld op basis van de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Uit de stukken van het dossier blijkt weliswaar dat betrokkene en de referentiepersoon een zeer tumultueuze relatie achter de rug hebben waar geregeld ruzie was en meermaals gedreigd werd met een echtscheiding. Uit de verklaringen van de referentiepersoon blijkt eveneens dat deze in reactie op geweld dat door betrokkene op hem werd gebruikt, hij zichzelf verweerde en dat het zo geregeld tot duw en trekwerk kwam. Het koppel poogde in therapie te gaan bij het CAW, maar ook dit bracht geen soelaas en de bemiddeling werd op verzoek van betrokkene stopgezet. Betrokkene zou, volgens de referentiepersoon diegene zijn die zou willen laten uitschijnen dat zij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, terwijl haar echtgenoot zelf het slachtoffer van geweld meent te zijn. De referentiepersoon neemt in zijn verklaringen tegenover de politie het woord "verkrachting" zelfs in de mond. Er dient op gewezen te worden dat de DVZ slechts beschikt over de versie van mijnheer H. (...). Buiten zijn verklaringen bij de politie en documenten waaruit blijkt dat het koppel op consultatie ging voor hun relationele problemen, beschikt onze administratie echter niet over vaststellingen van een objectieve derde zoals een politieagent of een arts waaruit zou blijken dat het de referentiepersoon is die aan de basis ligt van de hevige ruzies die plaatsvonden of waaruit moet blijken dat er tegen betrokkene effectief geweld werd gebruikt. Er werden foto's door mijnheer H. (...) overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene op de grond ligt of aan zijn kleren sleurt, maar wat de precieze context van die foto's is, kan bij gebrek aan objectieve vaststellingen niet worden geverifieerd. Betrokkene maakte zelf geen stukken over waaruit moet blijken dat zij bijvoorbeeld klacht neerlegde voor intrafamiliaal geweld of verwondingen liet vaststellen door een arts. Nochtans mag verondersteld worden dat, wanneer iemand daartoe de kans wordt gegeven, deze persoon wel degelijk zwaarwichtige elementen met betrekking tot huiselijk geweld zou meedelen, zeker wanneer het behoud van haar verblijfsrecht daarvan afhankelijk is. In casu hult betrokkene zich in stilzwijgen. Ook het feit dat er aan de referentiepersoon een contactverbod werd opgelegd kan de doorslag niet geven om te kunnen besluiten tot een schrijnende situatie in de zin van de vreemdelingenwet. Betrokkene zou tegenover de rechtbank hebben verklaard dat ze "doodsbang" was van de referentiepersoon, maar uit de stukken in het dossier volgt niet dat zulks het element is dat de rechtbank ertoe aanzette een contactverbod op te leggen aan de heer H. (...). Het contactverbod kan aldus evengoed zijn opgelegd geweest om de situatie te de-escaleren. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de referentiepersoon op 24.07.2022 bijkomende verklaringen ging afleggen. Hij gaf aan dat betrokkene hem had opgebeld omwille van een elektriciteitspanne en vroeg hem terug te komen naar de gezinswoning. De referentiepersoon weigerde echter op deze vraag in te gaan, belde het 101 noodnummer waar men hem adviseerde om zeker niet in te gaan op het verzoek, en ging bijkomende verklaringen afleggen bij de politie. Er valt dan ook wat te vinden voor het argument van de referentiepersoon dewelke stelt dat het merkwaardig is dat betrokkene "doodsbang" van hem zou zijn, maar hem wel zou vragen om terug te keren om een technisch probleem op te lossen. Die houding strookt inderdaad niet met de verklaringen die betrokkene tegenover de rechtbank zou hebben afgelegd. Op basis van de gegevens van het dossier is bijgevolg redelijk te concluderen dat er onvoldoende elementen aanwezig zijn die de toepassing van art. 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet zouden rechtvaardigen.

Voor zover betrokkene zou aanvoeren zich in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° te bevinden, dient opgemerkt te worden dat zij overeenkomstig artikel 42quater, §4, 2° lid bijkomend dient aan te tonen dat zij werknemer of zelfstandige is in België of over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde zodoende te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, oftewel deel uit te maken van een in het Rijk gevormde familie waarvan een persoon voldoet aan de voormelde voorwaarde. Volgens de verklaringen van de referentiepersoon zou betrokkene nooit gewerkt hebben in België. In het dossier vallen ook geen elementen terug te vinden waaruit het tegendeel zou blijken, noch volgt uit het dossier dat betrokkene thans deel uitmaakt van een in België gevormde familie waarvan een

persoon aan de voormelde voorwaarden voldoet. Er moet geconcludeerd worden dat zij bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 11.02.2019 in Europa (datum binnenkomststempel), nu dus iets meer dan drieënhalf jaar, wat nog niet zo'n lange periode is.

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, dat ze voor haar komst naar Europa in haar thuisland studeerde aan de Universitas Islam Negeri (cf. visumaanvraag xxx), dat haar ouders nog in Indonesië leven, dat ze na haar aankomst in België nog geregeld naar Indonesië terugvloog, zoals blijkt uit de door de referentiepersoon overgemaakte vliegtuigtickets, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat betrokkene banden met haar herkomstland niet van die aard zijn dat deze zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene heeft er nog een familiaal netwerk en moet nog goed vertrouwd zijn met de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.

De DVZ heeft thans het raden naar haar economische situatie. In het dossier kunnen geen elementen worden teruggevonden waaruit moet blijken dat zij thans tewerkgesteld zou zijn of een zelfstandige activiteit zou voeren, noch dat zij op een andere manier over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om in haar levensonderhoud te voorzien.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat tot slot de gezinssituatie betreft werd hierboven reeds uiteengezet dat er sedert 07.07.2022 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. De heer H. (...) verklaarde toen tegenover de politie een punt te willen zetten achter de relatie. Op 20.07.2022 werd hem een contactverbod opgelegd. Op 24.07.2022 weigerde hij in te gaan op betrokkene's verzoek om haar te helpen met een technisch probleem en terug te komen. Sedertdien meldde de heer H. (...) dat hij meende het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Op 31.10.2022 gaf betrokkene aan te verhuizen uit de gezinswoning. Voor zover geweten heeft betrokkene geen nieuwe relatie, van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

*Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2022 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, dat was toegekend op basis van haar huwelijk met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat er minstens sedert 7 juli 2022 geen sprake meer zou zijn van een minimum relatie tussen beide echtgenoten en volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State kan besloten worden dat er sedertdien geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster met haar echtgenoot.

Hoewel aan verzoekster een aangetekend schrijven werd overgemaakt, zou zij de kans niet gegrepen hebben om haar standpunt te kennen te geven en om elementen over te maken die pertinent konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht. Bijgevolg diende haar verblijfsrecht beoordeeld te worden aan de hand van de in het administratief dossier aanwezig zijnde stukken.

Bovendien zou verzoekster niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

1.2.

Dat de bestreden beslissing grotendeels gesteund is op het feit dat verzoekster niet gereageerd heeft op het schrijven dd. 19 augustus 2022 waarin haar verzocht werd elementen aan te brengen in het kader van een onderzoek naar het al dan niet behoud van haar verblijfsrecht.

Deze brief zou aangetekend verzonden zijn op 22 augustus 2022 en – volgens inlichtingen verkregen van de stad Gent – afgehaald zijn op 27 augustus 2022.

Verzoekster is formeel dat zij deze brief nooit ontvangen heeft!

Indien verzoekster dit schrijven in handen zou gekregen hebben, zou zij uiteraard hierop geantwoord hebben aangezien haar verblijfsrecht hiervan afhing!

Het is voor verzoekster dan ook een raadsel wie dit schrijven heeft afgehaald, maar zij heeft dit niet gedaan.

Bovendien werd door verweerder niet aangetoond dat verzoekster effectief deze brief ontvangen heeft!

Verzoeksters raadsman heeft dienaangaande zelf ook contact opgenomen met de stad Gent (stuk 3), doch uit de documenten die daarop werden overgemaakt blijkt geenszins dat verzoekster zelf dit aangetekend schrijven is gaan afhalen (stuk 4).

Aangezien de kwestieuze brief niet persoonlijk aan verzoekster betekend werd door de stad Gent, doch wel aangetekend verstuurd, en deze brief niet persoonlijk aan verzoekster overhandigd werd door de postbode, doch wel afgehaald werd, is geenszins bewezen dat verzoekster kennis gekregen heeft van dit schrijven!

Dat verweerder dan ook geenszins een beslissing kon nemen betreffende het al dan niet behoud van het verblijfsrecht van verzoekster, wanneer niet zeker was of verzoeker wel in kennis werd gesteld van het schrijven waarin zij verzocht werd stukken over te maken betreffende haar situatie.

Verweerder had, wanneer verzoekster niet reageerde, minstens aan de stad Gent moeten vragen om haar in persoon deze brief te betekenen en niet via aangetekende zending.

Temeer daar het huwelijk van verzoekster meer dan 3 jaar geduurd heeft en verzoekster dus mogelijk onder de uitzonderingssituatie van artikel 42quater Vw. kon vallen en verweerder bovendien kennis had van het feit dat een huis- en contactverbod werd opgelegd aan de echtgenoot van verzoekster, zodat er meer dan waarschijnlijk sprake was van familiaal geweld.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder zich in kennis te stellen van alle elementen van het dossier en zonder zich ervan te vergewissen dat verzoekster wel degelijk kennis had gekregen van zijn brief.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze genomen werd en bovendien de hoorplicht geschonden heeft.

1.3.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Bovendien werd verzoekster door een dergelijk onzorgvuldig handelen ook niet gehoord en had zij niet de mogelijkheid zich te verdedigen.

Dit klemmt eens te meer nu verweerder op de hoogte was van het gegeven dat er een huis- en contactverbod lastens verzoeksters echtgenoot werd opgelegd, verweerders brief niet in persoon aan verzoekster betekend werd en het huwelijk van verzoekster meer dan drie jaar geduurd heeft.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van de verdediging.

1.4.

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van artikel 42quater, §1, 1° lid, 1° Vw.

Conform voormeld artikel is er geen beëindiging van het verblijfsrecht indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minstens 3 jaar heeft geduurd, waarvan minstens 1 jaar het Rijk, mits wordt aangetoond dat dat men werknemer of zelfstandige is, beschikt over voldoende bestaansmiddelen of deel uitmaakt van een familie waarvan iemand voldoet aan deze voorwaarden.

Dat verzoekster op 10 december 2018 gehuwd is en er volgens verweerder geen sprake meer is van een relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot sinds 7 juli 2022, zodat het huwelijk van verzoekster minstens 3 jaar heeft geduurd waarvan één jaar in België.

Verzoekster volgt bovendien een VDAB opleiding als zorgkundige waarvoor zij betaald wordt, zodat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en werknemer is.

Dat verzoekster zich in een uitzonderingssituatie bevindt en haar verblijfsrecht niet mocht worden ingetrokken, zodat de bestreden beslissing artikel 42quater, §1, 1e lid, 1° Vw. schendt en dient vernietigd te worden.

1.5.

Dat verzoekster zich bovendien niet alleen in de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, §1, 1e lid, 1° Vw bevindt, toch tevens in de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, §1, 1° lid, 4° Vw. aangezien zij het slachtoffer was van familiaal geweld.

Zoals uit het in bijlage voorgelegde strafdossier blijkt, was verzoekster meermaals het slachtoffer van opzettelijke slagen en verwondingen, waardoor zij meermaals verschillende dagen werkonbekwaam was.

Zo zijn er medische attesten van 25 februari 2022, 30 maart 2022, 11 mei 2022, 18 juni 2022 en 7 juli 2022 waaruit blijkt dat verzoekster gewond was door de door haar echtgenoot toegebrachte slagen en verwondingen (stuk 2).

Bovendien achtte de procureur des konings het nodig om op 8 juli 2022 een bevel tot tijdelijk huisverbod op te leggen aan verzoeksters echtgenoot voor een periode van 14 dagen, samen met een contactverbod, met als motivering :

“Uit de hieronder opgesomde feiten en omstandigheden blijkt dat de aanwezigheid van bovengenoemde in de gemeenschappelijke verblijfplaats een ernstig en onmiddellijk gevaar oplevert voor de veiligheid van één of meerdere personen die dezelfde verblijfplaats betrekken en waarvan de identiteit hierboven werd vermeld.

*Deze feiten of omstandigheden die het ernstig en onmiddellijk gevaar uitmaken zijn de volgende :
Na eerdere feiten van gemeld IFG in de periode van 12 november 2021 t.e.m. 26 maart 2022 (verschillende pv's) contacteerde mevrouw Y. B. (...) op 7 juli 2022 opnieuw de politie omdat het fout zou lopen binnen de relatie. Ze werd geslagen door haar partner, evenals haar haren werden afgesneden. Het slachtoffer is drie dagen tijdelijk arbeidsongeschikt. Er zou vaak sprake zijn van fysiek geweld binnen het koppel. H. T. (...) stelt zelf dat hij slachtoffer is van seksueel geweld. Er is duidelijk sprake van een toxische relatie, met veel geweld.
Er is duidelijk sprake van ernstig en onmiddellijk gevaar naar mevrouw Y. B. (...) toe.”*

Dit tijdelijk huisverbod werd vervolgens bij vonnis dd. 20 juli 2022 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, verlengd met 3 maanden tot 20 oktober 2022 met daarbovenop een absoluut contactverbod (stuk 2).

Dat verweerder – bij gebreke aan stukken van verzoekster – echter geen enkele rekening hiermee heeft gehouden en enkel de visie van verzoeksters echtgenoot (die haar zwart tracht te maken in de hoop een lichtere straf te bekomen tijdens de ongetwijfeld nog aan te komen correctionele zitting) heeft in overweging genomen.

Verzoeksters echtgenoot beweert zelfs het slachtoffer te zijn van verkrachting?!

Dat de Raad zelf zal kunnen vaststellen dat verzoekster maar een kop groot is en zo licht is als een veertje, terwijl haar echtgenoot een goed geproportioneerde man is, zodat het bijzonder vreemd lijkt dat verzoekster zich aan iets dergelijks zou kunnen schuldig maken.

Dat verweerder nochtans op de hoogte was van het contactverbod dat lastens verzoeksters echtgenoot werd opgelegd, doch dienaangaande opmerkt dat het mogelijk was dat een dergelijk verbod werd opgelegd om de situatie te de-escaleren.

Evenwel blijkt uit dit contactverbod dat er een ernstig en onmiddellijk gevaar is naar verzoekster toe, zodat van een loutere de-escalatie absoluut geen sprake is.

Dat uit het strafdossier duidelijk blijkt dat verzoekster het slachtoffer was van huishoudelijk geweld en zij bijgevolg onder de uitzondering van artikel 42quater, §1, 1^e lid, 4° Vw. valt.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.6.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Zelfs wanneer verweerder niet over documenten beschikte die door verzoekster werden overgemaakt, blijkt minstens uit het administratief dossier dat het huwelijk van verzoekster minstens 3 jaar heeft geduurd en verzoekster vermoedelijk het slachtoffer was van huishoudelijk geweld, zodat zij onder de uitzonderingssituaties viel.

Verweerder kon er dan ook vanuit gaan dat – indien verzoekster wel de brief had ontvangen en stukken zou overgemaakt hebben – verzoekster dergelijke zaken zou aantonen.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden, gelet op het vermoeden dat zij onder minstens één uitzonderingssituatie valt.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoekster, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.7.

Dat bovendien conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er binnen de 5 jaar een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, indien hun huwelijk, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Desbetreffende heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 : “Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen”.

In casu werd het huwelijk niet ontbonden, noch nietig verklaard en werd al evenmin een echtscheidingsprocedure opgestart, zodat er geen sprake is van een ontbonden huwelijk en er dan ook door verweerder geen toepassing kan gemaakt worden van de beëindigingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater Vw.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet aldus op duidelijke en afdoende wijze de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Immers wordt uitdrukkelijk aangegeven dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekster met toepassing van artikel 42quater, §1, (eerste lid), 4°, van de Vreemdelingenwet. De betreden akte bevat verder tevens een uitvoerige motivering in feite. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekster het verblijfsrecht verkreeg in functie van de Belg H.T., haar echtgenoot, maar dat de situatie inmiddels is gewijzigd. Hieromtrent wordt geduid op de volgende feiten. De Dienst Vreemdelingenzaken ontving op 16 augustus 2022 een bericht van de referentiepersoon waarin onder meer gewag wordt gemaakt van het feit dat hij zich het slachtoffer meent van een schijnhuwelijk. Op 7 juli 2022 verklaart de referentiepersoon tegenover de politie dat hij definitief een punt wil zetten achter de relatie met de verzoekster. Op 20 juli 2022 kreeg de referentiepersoon een contactverbod opgelegd omdat de verzoekster ten aanzien van de rechtbank zou hebben verklaard “doodsbang” te zijn van hem. Op 24 juli 2022 vroeg de verzoekster de referentiepersoon om terug te keren naar de woning om een technisch probleem te verhelpen, wat de referentiepersoon weigerde. Op 31 oktober 2022 doet de verzoekster aangifte van haar adreswijziging en sedertdien woont zij officieel niet meer bij haar echtgenoot. De gemachtigde besluit dat er, gelet op het voorgaande en gelet op de verklaringen van de referentiepersoon die de verzoekster beschuldigt van een schijnhuwelijk en van intrafamiliaal geweld, redelijkerwijze kan worden gesteld dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen de

beide echtgenoten en dit minstens sedert 7 juli 2022, zodat er overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de verzoekster en haar echtgenoot en het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid), 4°, van de Vreemdelingenwet beëindigd kan worden.

Voorts geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat de verzoekster met een aangetekende brief van 22 augustus 2022 werd verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, dat de aangetekende zending blijkens inlichtingen van de stad Gent effectief werd afgehaald op 27 augustus 2022, maar dat de verzoekster desondanks noch rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken, noch via de stad Gent enig stuk heeft overgemaakt. De gemachtigde geeft hieromtrent mee dat het eventuele verdere verblijfsrecht van de verzoekster daarom moet worden beoordeeld op basis van de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Tevens wordt gemotiveerd waarom de uitzonderingsgronden, vermeld in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing zijn en wordt gemotiveerd over de elementen, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet (i.e. de duur van het verblijf van de verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong). De gemachtigde licht concreet toe waarom deze elementen niet in de weg staan van de beëindiging van het verblijf.

De verzoekster benadrukt dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet in een discretionaire beoordelingsbevoegdheid voorziet voor wat betreft de beëindiging van haar verblijfsrecht. Zij werpt op dat de verweerder nalaat om te motiveren waarom de beëindiging van haar verblijfsrecht zich *per se* opdringt, te meer de verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht. De verzoekster voert aan dat zelfs wanneer de verweerder niet over documenten beschikte die door haar werden overgemaakt, minstens uit het administratief dossier blijkt dat haar huwelijk minstens drie jaar heeft geduurd en zij vermoedelijk het slachtoffer was van huishoudelijk geweld zodat zij onder één van de uitzonderingssituaties viel. De verzoekster betoogt dat de verweerder er vanuit kon gaan dat, indien zij de brief had ontvangen, zij stukken zou hebben overgemaakt om dergelijke zaken aan te tonen. De verzoekster voert aan dat de verweerder geenszins afdoende heeft aangetoond waarom haar verblijfsrecht diende te worden ingetrokken, gelet op het vermoeden dat zij onder minstens één uitzonderingssituatie valt. Gelet op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid om het verblijfsrecht in te trekken, dient de verweerder volgens de verzoekster te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekster absoluut noodzakelijk was.

De Raad stelt vast dat de verzoekster uit artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet afleidt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk zou moeten motiveren waarom een beëindiging van het verblijf 'absoluut noodzakelijk' is. Dit kan echter niet in deze wetsbepaling worden gelezen.

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Hieruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde over de mogelijkheid beschikt om binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde te stellen aan het verblijfsrecht. Dit houdt, zoals de verzoekster terecht voorhoudt, een discretionaire bevoegdheid in. Dit betekent dat de verweerder inderdaad zal moeten motiveren waarom hij in een bepaald geval beslist van deze keuze gebruik te maken. Een dergelijke discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verweerder zou moeten aantonen dat er elementen zijn die het absoluut noodzakelijk maken dat het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Gelet op wat hierna onder punt 3.2.3. wordt uiteengezet, blijkt voorts dat de verzoekster op correcte wijze werd uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten en dat zij hierbij in de mogelijkheid werd

gesteld om aan te tonen dat zij onder de uitzonderingen, voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, valt. De verzoekster kan geen motivering verwachten omtrent stukken en elementen die zij niet aan de (diensten van de) verweerder heeft overgemaakt voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, (§2), van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing is.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.2.3. De verzoekster geeft aan dat de bestreden beslissing grotendeels steunt op het gegeven dat zij niet gereageerd heeft op het schrijven van 19 augustus 2022 waarin haar verzocht werd elementen aan te brengen in het kader van een onderzoek naar het al dan niet behoud van haar verblijfsrecht.

De verzoekster stelt dat zij deze brief nooit heeft ontvangen. Zij betwist niet en het blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (inventaris verzoekschrift, stukken 3 en 4) dat deze brief aangetekend werd verstuurd op 22 augustus 2022 en werd afgehaald op 27 augustus 2022. De verzoekster stelt evenwel dat zij dit aangetekend schrijven niet zelf heeft opgehaald. Zij geeft mee dat zij uiteraard zou hebben gereageerd op dergelijk schrijven nu haar verblijfsrecht ervan afhangt.

De verzoekster betoogt dat de verweerder niet aantoont dat zijzelf effectief deze brief heeft ontvangen, dat haar raadsman contact heeft opgenomen met de stad Gent en dat ook uit deze stukken niet blijkt dat zij persoonlijk het aangetekend schrijven is gaan ophalen. De verzoekster meent dat de verweerder, toen hij vaststelde dat de verzoekster op de aangetekende brief van 22 augustus 2022 niet reageerde, aan de stad Gent had moeten vragen om dit schrijven aan haar in persoon te betekenen.

Het wordt zodoende niet betwist en het blijkt dat de verzoekster bij een brief, die werd aangetekend verzonden op 22 augustus 2022, werd uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten. Uit de door beide partijen voorgelegde stukken (administratief dossier, verzoekschrift) blijkt dat de aangetekende brief werd geadresseerd aan de verzoekster zelf en dit op haar toenmalig adres te H(...) 6 te Gent. Er wordt niet betwist dat dit schrijven op 22 augustus 2022 werd verstuurd naar het adres waarop de verzoekster op dat ogenblik gedomicilieerd was. Er wordt evenmin betwist dat dit aangetekend schrijven op 27 augustus 2022 om 15.55 uur werd afgehaald in het postpunt.

De verzoekster houdt thans voor dat de aangetekende brief niet door haarzelf maar door iemand anders (in het postpunt) werd opgehaald, doch zij beperkt zich tot een loutere bewering en brengt geen enkel concreet gegeven bij die deze bewering zou kunnen ondersteunen.

De verzoekster lijkt eraan voorbij te gaan dat, wanneer de bestemming afwezig is en de postbode een bericht achterlaat in de brievenbus om de zending af te halen in een welbepaald postpunt, deze aangetekende zending niet zomaar door eender wie kan worden afgehaald in het postpunt. De aangetekende zending heeft immers tot doel de verzender ervan te verzekeren dat de brief door de bestemming zelf wordt ontvangen. Bij afwezigheid op het moment van aanbieding, wordt op het bericht dat in de brievenbus wordt gedeponeerd, aangegeven dat enkel de bestemming of een door de bestemming aangeduide volmachthouder de aangetekende brief kan ophalen in het postpunt. De bestemming zelf moet hiertoe zijn of haar identiteitskaart aanbieden en de volmachthouder moet de volgende drie documenten aanbieden: zijn of haar eigen identiteitskaart, een recto-versokopie van de identiteitskaart van de volmachthouder en het afwezigheidsbericht, met ingevulde en door de bestemming ondertekende achterzijde (zie website Bpost: [Wie mag mijn zending afhalen in het Afhaalpunt?](#)). Bovendien blijkt uit hoofdstuk VI “Bijzondere Diensten” van de “Catalogus van de diensten aangeboden door De Post”, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 5 juni 1998, reeds dat het ontvangstbewijs van de aangetekende zending (*in casu* ligt een ontvangstbewijs d.d. 27 augustus 2022 voor), voor de verzender ervan het bewijs van afgifte evenals van de datum van deze afgifte vormt (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.498).

Gelet hierop kan de verzoekster dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt voor te houden dat het de verweerder toekomt om verdere bewijsstukken voor te leggen waaruit blijkt dat de verzoekster de aangetekende zending persoonlijk is gaan ophalen in het postpunt op 27 augustus 2022 om 15.55 uur. Zelf brengt de verzoekster geen begin van bewijs bij dat iemand anders, zonder dat zij daartoe een volmacht had gegeven, de aangetekende zending zou hebben afgehaald.

In de mate dat de verzoekster stelt dat zij voor een situatie van overmacht is geplaatst die haar heeft verhinderd om persoonlijk kennis te nemen van de op 27 augustus 2022 afgehaalde aangetekende zending, dan valt het haar toe om de overmacht waarop zij zich beroept, aan te tonen. Een loutere, niet nader onderbouwde affirmatie dat zij de zending niet heeft opgehaald en niet weet wie ze dan wel heeft opgehaald, levert niet naar behoren van recht het bewijs van niet-ontvangst op, noch maakt het minimaal geloofwaardig dat de zending in strijd met de eigen voorschriften van bpost werd overhandigd aan een derde die niet door de verzoekster werd gevolmachtigd (*cf.* RvS 20 december 2021, nr. 252.489). Te dezen toont de verzoekster geen overmacht aan.

3.2.4. De verzoekster beroept zich in dit kader ook op een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536; RvS 29 juni 2017, nr. 238.713). De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is evenwel niet van toepassing wanneer in de betrokken regelgeving expliciet een procedure inzake hoorplicht is voorzien (RvS 3 mei 2013, nr. 223.380).

Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De Vreemdelingenwet voorziet aldus uitdrukkelijk in een procedure inzake de hoorplicht bij de totstandkoming van beslissingen tot intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekster kan zich in het kader van de voorliggende betwisting en tegen de bestreden intrekkingbeslissing dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De Raad zal de kritiek omtrent de tekortkomingen bij het horen van de verzoekster echter onderzoeken in het licht van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat hierboven onder punt 3.2.3. wordt uiteengezet, maakt de verzoekster geen schending van de hoorplicht, noch van de rechten van verdediging aannemelijk. De verzoekster werd immers naar behoren uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten door middel van een brief die op 22 augustus 2022 aangetekend werd verzonden naar het adres waarop zij toen gedomicilieerd stond en de verzoekster heeft niet concreet aangetoond dat zij in een situatie van overmacht verkeerde waardoor zij deze brief niet heeft kunnen ontvangen. De wet bepaalt voorts uitdrukkelijk dat het horen schriftelijk geschiedt en nergens wordt bepaald dat de verweerder, in de situatie dat de brief in ontvangst is genomen op het postpunt, de betrokkene opnieuw schriftelijk zou moeten uitnodigen indien er binnen de 15 dagen geen elementen worden overgemaakt.

Een schending van artikel 62, (§1), van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van de rechten van verdediging (zo zij al van toepassing zijn in de voorliggende betwisting), blijkt derhalve niet.

3.2.5. De Raad stelt voorts vast dat het niet ter betwisting staat dat de verzoekster en de referentiepersoon sedert minstens 7 juli 2022 niet langer samenwonen en er sindsdien ook geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen de beide echtgenoten, zodoende dat er op het moment van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging van de verzoekster en de referentiepersoon.

In fine van haar verzoekschrift betwist de verzoekster dat toepassing kon worden gemaakt van de beëindigingsgrond “*gebrek aan gezamenlijke vestiging*”, voorzien in artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, omdat het huwelijk niet werd ontbonden en evenmin nietig werd verklaard. De verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken Diatta van 13 februari 1985 en Iida van 8 november 2012.

Teneinde vast te stellen of voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op verzoeksters zaak van toepassing is, dient vooreerst te worden onderzocht of zij een beroep kan doen op het Unierecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster als derdelander haar recht op gezinshereniging heeft verkregen als echtgenote van een Belgische onderdaan. Deze Belgische onderdaan heeft echter geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekster houdt dit trouwens ook niet voor.

Artikel 3, lid 1, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) omschrijft de “*begunstigden*” ervan als: “*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*”. De Burgerschapsrichtlijn voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-457/12, S. en G., punt 34). Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 36 en 43). *In casu* staat niet ter discussie dat de verzoekster zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan, die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

Het betreft derhalve geen situatie waarop de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op de verzoekster toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien “er geen gezamenlijke vestiging meer [is]”. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. De gezamenlijke vestiging vereist van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

De verwijzing naar punt 36.8 uit het arrest met nummer 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 is in deze zaak niet dienstig. Deze passage handelt immers over artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en “de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn”. Nergens uit blijkt dat de verzoekster een burger van de Unie zou zijn. Zij houdt dit ook niet voor.

3.2.6. De verzoekster betwist eveneens dat zij niet onder de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet valt. Zij benadrukt dat haar huwelijk drie jaar heeft geduurd waarvan één jaar in België en stelt dat zij via de VDAB een opleiding als zorgkundige volgt, waarvoor zij wordt betaald. De verzoekster meent aldus over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en een werknemer te zijn, zodat haar verblijfsrecht niet kon worden ingetrokken in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster betwist volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Voor zover betrokkene zou aanvoeren zich in het toepassingsgeval van artikel 42^{quater}, §4, 1e lid, 1° te bevinden, dient opgemerkt te worden dat zij overeenkomstig artikel 42^{quater}, §4, 2e lid bijkomend dient aan te tonen dat zij werknemer of zelfstandige is in België of over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde zodoende te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, oftewel deel uit te maken van een in het Rijk gevormde familie waarvan een persoon voldoet aan de voormelde voorwaarde. Volgens de verklaringen van de referentiepersoon zou betrokkene nooit gewerkt hebben in België. In het dossier vallen ook geen elementen terug te vinden waaruit het tegendeel zou blijken, noch volgt uit het dossier dat betrokkene thans deel uitmaakt van een in België gevormde familie waarvan een persoon aan de voormelde voorwaarden voldoet. Er moet geconcludeerd worden dat zij bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, §4 van de wet van 15.12.1980.”

Het weze herhaald dat de verzoekster bij een ter post aangetekende brief van 22 augustus 2022 naar behoren werd uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten. In dit schrijven werd onder meer het volgende uiteengezet:

“In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42^{quater}, § 1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

(...)

2) Ten tweede dient u – indien u meent hieraan te voldoen bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4

Immers, artikel 42^{quater}, § 4 stelt dat het in § 1, eerste lid, 4° bedoelde geval ‘niet van toepassing (is):

“1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

3) Ten derde dient u – indien u meent te voldoen aan één van bovenstaande uitzonderingsvoorwaarden – aan te tonen te voldoen aan artikel 42^{quater}, § 4, vijfde alinea

“én voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om

te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

In dit schrijven wordt ook een niet-limitatieve opsomming gegeven van stukken die de verzoekster zou kunnen voorleggen:

*"- werknemer: werkgeversattest of arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden)
- zelfstandige: (...)
- beschikker van voldoende bestaansmiddelen: recent bewijs van voldoende bestaansmiddelen (vb. bij tewerkstelling in het buitenland: (...)/ bij uitkering: attest vanwege de uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en regelmaat van de uitkering) + bewijs van ziektekostenverzekering: vb. geldig inschrijvingsattest mutualiteit".*

Hoewel dit aangetekend schrijven op 27 augustus 2022 om 15.55 uur werd afgehaald in het postpunt, heeft de verzoekster nagelaten om aan de verweerder stukken over te maken. De verzoekster heeft geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij een opleiding tot zorgkundige volgt en waarvoor zij naar eigen zeggen betaald wordt voor het volgen van deze opleiding. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis werden gebracht, hoewel de verzoekster naar behoren werd uitgenodigd om relevante stukken bij te brengen. Louter ten overvloede blijkt uit de stukken die de verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt ook nog niet of zij *überhaupt*, dan wel hoeveel, inkomsten zij geniet voor het volgen van de opleiding tot zorgkundige.

De motieven in de bestreden beslissing, met name dat de referentiepersoon verklaarde dat de verzoekster in België nooit heeft gewerkt, dat in het dossier geen elementen terug te vinden zijn waaruit het tegendeel zou blijken, noch dat de verzoekster deel uitmaakt van een in België gevormde familie waarvan een persoon aan de voorwaarden voldoet, vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

De verzoekster toont niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om onder de uitzondering, voorzien in artikel 42quater, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet, te vallen.

Het komt niet aan de Raad toe om, bij stilzitten van de verzoekster in de bestuurlijke procedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid, op grond van de thans voor het eerst aangeleverde documenten te beoordelen of de verzoekster valt onder de wettelijke uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet. De Raad is geen feitenrechter en hij kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van deze van het bevoegde bestuur.

3.2.7. De verzoekster betwist tevens dat zij niet onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet valt. Zij betoogt dat zij meermaals het slachtoffer was van opzettelijke slagen en verwondingen waardoor zij ook meermaals verschillende dagen werkonbekwaam was. Zij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten van 25 februari 2022, 30 maart 2022, 11 mei 2022, 18 juni 2022 en 7 juli 2022.

Het weze herhaald dat de verzoekster naar behoren werd uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten. In de hierboven reeds genoemde brief werd omtrent de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet het volgende uiteengezet:

"In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, § 1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, § 5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

(...)

2) Ten tweede dient u – indien u meent hieraan te voldoen bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405, van het Strafwetboek; ..."

3) Ten derde dient u – indien u meent te voldoen aan één van bovenstaande uitzonderingsvoorwaarden – aan te tonen te voldoen aan artikel 42quater, § 4, vijfde alinea

“én voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

U dient binnen de 30 dagen na kennisname van deze brief recente bewijzen voor te leggen die onze dienst in staat stellen bovenstaande elementen te beoordelen.”

In dit schrijven wordt ook een niet-limitatieve opsomming gegeven van stukken die de verzoekster zou kunnen voorleggen: *“- bijzonder schrijnende situaties: vb. medische attesten, PV's, rechterlijke uitspraken, ...”*

Hoewel dit aangetekend schrijven op 27 augustus 2022 om 15.55 uur werd afgehaald in het postpunt, heeft de verzoekster nagelaten om aan de verweerder stukken over te maken. De verzoekster heeft de medische attesten van 25 februari 2022, 30 maart 2022, 11 mei 2022, 18 juni 2022 en 7 juli 2022 niet voorgelegd. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis werden gebracht, hoewel de verzoekster naar behoren werd uitgenodigd om relevante stukken bij te brengen.

De verzoekster verwijst verder naar het contactverbod en het tijdelijk huisverbod dat door de rechter werd opgelegd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met dit contactverbod rekening werd gehouden:

“Ook het feit dat er aan de referentiepersoon een contactverbod werd opgelegd kan de doorslag niet geven om te kunnen besluiten tot een schrijnende situatie in de zin van de vreemdelingenwet. Betrokkene zou tegenover de rechtbank hebben verklaard dat ze “doodsbang” was van de referentiepersoon, maar uit de stukken in het dossier volgt niet dat zulks het element is dat de rechtbank ertoe aanzette een contactverbod op te leggen aan de heer H. (...). Het contactverbod kan aldus evengoed zijn opgelegd geweest om de situatie te de-escaleren. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de referentiepersoon op 24.07.2022 bijkomende verklaringen ging afleggen. Hij gaf aan dat betrokkene hem had opgebeld omwille van een elektriciteitspanne en vroeg hem terug te komen naar de gezinswoning. De referentiepersoon weigerde echter op deze vraag in te gaan, belde het 101 noodnummer waar men hem adviseerde om zeker niet in te gaan op het verzoek, en ging bijkomende verklaringen afleggen bij de politie. Er valt dan ook wat te vinden voor het argument van de referentiepersoon dewelke stelt dat het merkwaardig is dat betrokkene “doodsbang” van hem zou zijn, maar hem wel zou vragen om terug te keren om een technisch probleem op te lossen. Die houding strookt inderdaad niet met de verklaringen die betrokkene tegenover de rechtbank zou hebben afgelegd.”

De verzoekster gaat niet op concrete wijze in op deze motieven van de bestreden beslissing. Zij betwist niet dat, ondanks het gegeven dat de rechter een contactverbod had opgelegd tussen haar echtgenoot en zichzelf, zij de referentiepersoon zelf op 24 juli 2022 opbelde en hem vroeg om naar de woning te komen omwille van een elektriciteitspanne. De verzoekster brengt ook niets in tegen volgend motief uit de bestreden beslissing: *“Er valt dan ook wat te vinden voor het argument van de referentiepersoon dewelke stelt dat het merkwaardig is dat betrokkene “doodsbang” van hem zou zijn, maar hem wel zou vragen om terug te keren om een technisch probleem op te lossen. Die houding strookt inderdaad niet met de verklaringen die betrokkene tegenover de rechtbank zou hebben afgelegd.”*

Waar de verzoekster citeert uit het bevel tot tijdelijk huisverbod van 8 juli 2022 en wijst op de verlenging van dit tijdelijk huisverbod, dient andermaal te worden vastgesteld dat de verzoekster de inhoud van de rechterlijke beslissing niet heeft overgemaakt aan de verweerder. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening te hebben gehouden. De verzoekster toont ook op geen enkele wijze aan dat de verweerder kennis zou moeten hebben gehad van de motieven van de rechter die het contactverbod oplegde.

De verzoekster beklaagt er zich over dat de verweerder bij gebrek aan stukken die door haar werden voorgelegd, voornamelijk rekening heeft gehouden met de visie van de referentiepersoon, waarvan de

verzoekster thans opmerkt dat hij haar probeert zwart te maken in de hopen een lichtere straf te bekomen tijdens de correctionele zitting die er ongetwijfeld nog zit aan te komen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat, voor zover voornamelijk rekening werd gehouden met de visie van de referentiepersoon, dit aan de verzoekster zelf te wijten is. Zoals hierboven reeds meermaals aangehaald, werd de verzoekster uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten per schrijven en heeft zij nagelaten om in antwoord hierop relevante stukken aan het bestuur over te maken. De gemachtigde kon zich derhalve beperken tot een onderzoek van de stukken die hem reeds gekend waren en uit niets blijkt dat de verweerder kennis had van de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken.

Opnieuw moet erop worden gewezen dat het de Raad niet toekomt om, bij stilzitten van de verzoekster in de bestuurlijke procedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid, op grond van de thans voor het eerst aangeleverde documenten te beoordelen of de verzoekster valt onder de wettelijke uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet. De Raad is geen feitenrechter en hij kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van deze van het bevoegde bestuur.

3.2.8. Gelet op bovenstaande toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze haar verblijfsrecht heeft beëindigd, noch toont zij aan dat de gemachtigde hierbij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE